

[Pia Gjellerup]

har måttet føre i de senere år, om kriser i pengeinstitutter, har det ofte været formuleret sådan, at man arbejdede med redning af den og den bank. Jeg vil gerne som indledning til den socialdemokratiske ordførertale slå fast, at det faktisk er en forkert fremstilling af hele problemet. Der er yderst sjældent tale om at redde banker; der er normalt tale om at redde kunder, og sådan har det da også været i de seneste situationer, vi har drøftet.

Vi har set utrolig mange kriser i pengeinstitutter igennem de seneste 10 år. I langt de fleste har finanssektoren selv varetaget egne, kollegers og kunders interesser, og det er der så normalt kommet nogle fornuftige ting ud af, som vi herinde hverken har haft lyst eller for den sags skyld evne til at blande os i på et politisk niveau. Det, der senest er sket, er, at finanssektoren selv har syntes, at det begyndte at blive for broget, og staten har så i nogle omgange medvirket særdeles intenst i et samarbejde med et pengeinstitut til redningen af kunder. Det, der er Socialdemokratiets grundlæggende ønske, er, at vi kan vende tilbage til; jeg kan næsten sige den gamle situation, hvor det er sektoren selv, der har mulighed for at kunne gribe så hurtigt ind, at det også er muligt for den selv at løfte opgaven. Erfaringerne fra den seneste tid har ført til det, som også industriministeren nævnte, og som selvfølgelig er meget bekendt for SF, at regeringen efter drøftelser med SF har lagt op til en analyse af udviklingen i finanssektoren, dvs. en analyse af Indskydgarantifondens nye rolle og de muligheder, der ligger i den, af Finanstilsynets virksomhed og indgrebsmuligheder og også spørgsmålet om, hvordan de offentlige repræsentanters rolle er, om den vil kunne forbedres eller styrkes på den ene eller den anden vis. Denne analyse blev vi enige om i december måned, altså for nøjagtig en måned siden.

Ikke desto mindre skal vi altså i dag behandle et par gamle beslutningsforslag, som jeg faktisk troede ville være blevet trukket tilbage, efter at vi havde opnået enighed i december. I Socialdemokratiet har vi ud over at indgå denne aftale med SF, også været med til at fremsætte forslag om at få vedtaget ændringer i banklovgivningen i forhold til de enkelte institutters store engagementer, om pengeinstitutternes udlån til investering i instituttet selv, om udvidelse af Indskydgarantifondens virke-

område, og jeg erindrer faktisk, at SF har været medvirkende om ikke til det hele, så i hvert fald til store dele af det. Det er noget af det, der et stykke hen ad vejen opfylder de resterende dele af SF's ene beslutningsforslag, B 34. Så også på baggrund af, hvad der rent konkret lovgivningsmæssigt er gennemført, undrer opretholdelsen af beslutningsforslagene mig en del.

Jeg vil derfor som afslutning slå fast, at Socialdemokratiet vil afvise de to forslag, som det burde være fremgået vi synes er lidt overflødige. Vi vil arbejde med den analyse, vi ganske bredt har været enige om at få iværksat, for vi er optaget af at undgå, at vi kan komme i en situation, hvor vi vil få statslig styring af bankerne eller statsbanker. Det er der lagt noget op til i det, som ligger i det ene beslutningsforslag, hvor man vil udstyre Finanstilsynet med en lang række rettigheder, der reelt vil gøre, at Finanstilsynet i en række situationer vil styre denne eller hin bank. Det synes vi er dybt utilfredsstillende.

Vi vil også i Socialdemokratiet, og det tror jeg ikke er noget, vi har patent på, være optaget af at undgå rystelser af titusindvis af uskyldige bankkunder. Vi vil gerne have mulighed for, at der kommer nogenlunde tidlige advarsler, sådan at pengeinstitutsektorens egne muligheder for at reagere øges.

I hvert fald indtil videre er der nogle, der har sat sig uden for det arbejde, der er i gang, og det er med stor ærgrelse, at man må konstatere, at i hvert fald Venstre og De Konservative ikke mente, at det var noget, de ville deltage i.

Men vi følger analyserne op, og de, der har medvirket til at igangsætte dem, kommer også med til at forhandle om de ting, der videre skal ske som følge af de resultater, der måtte komme af analyserne, og jeg har noteret mig, at også finanssektoren selv, om end jeg nok synes den er lidt mere bange for ordene i kommissoriet, alligevel har vist vilje til med krum hals også at gå ind i de drøftelser, der måtte følge, og det skal jeg så kvittere for. På ny må jeg bare undre mig over, hvad De Konservative og Venstre har at bidrage med til debatten, men det kan vi så høre i de næste indlæg.

Pernille Sams (KF):

De to beslutningsforslag, som SF har fremsat, er en naturlig forlængelse af SF's ønske om